

Tölgyesi Norbert

Felhőfiú
és más mesék

Az elektronikus változat szigorúan magán céllal használható fel. Kereskedelmi felhasználása vagy tovább publikálása a szerző írásbeli engedélye nélkül tilos!

Tölgyesi Norbert
Felhőfiú és más mesék

Tölgyesi Norbert

Nemzeti Kulturális Alap
Nemzeti Kulturális Alap Igazgatósága

Felhőfiú

A pici, fodros báránycsók a gyönyörű világoskék égen utazott. Ha megfújta egy mosolygó szellő, akkor egészen messzire is el tudott repülni. Képzeld csak el, láttam már csillogó folyókat, amelyek bölcs kígyóként kanyarogtak a titokzatos, sötétzöld erdők és négyzet alakú szántások között. Láttam fentről parányinak tűnő házikókat, melyeknek ablakai barátságos, kicsi szempároknak tűntek, és este ügyesen jelezték, hogy ott bizony meleg étel és biztonság van. Láttam a cammogó délutánban heverő teheneket barna foltokkal a fehér oldalukon, mintha valaki tréfából lötytyintette volna rájuk a festéket; egyikre így, másokra pedig amúgy.

Azért előfordult, hogy unta magát, ilyenkor aztán az apjához fordult, aki nem messze tőle lebegett, és nagyobb is, sötétebb is volt nála.

– Édesapám! Miért lebegünk itt fent?

– Jókat kérdezel, drága fiam – morgott az édesapja. – Hát azért, hogy minél többet utazzunk, és hogy a végén majd leessünk.

– Hogy leessünk? – kérdezte ámulva a kicsi csók.

– Igen. Esőcseppek formájában. Leérve majd mi fogjuk megöntözni a fákat, a virágokat, a termést, és a növények majd szépre és nagyra nőnek. Az állatok és az emberek pedig örülni fognak. Olyanról is hallottam már, hogy táncoltak és énekeltek, így hívva minket.

– Ez nagyon érdekesen hangzik, édesapám! Csak az a baj, hogy mi itt csücsülünk, és innen minden olyan icike-picike. Nem lehet megnézni egészen közelről?

– Nem, és most már hagyj békét, te gyerek, szunyókálok egyet! – válaszolt az édesapja, és még dörgött is egyet melléje, majd arrébb úszott kicsit.

A kicsi csók bánatosan nézett le a földre, és szomorkodva lebegett tovább, miközben a fodrai lefelé konyultak.

– Psszt – szólalt meg valaki. – Psssssst! – ismételte meg.

A kicsi csók a hang felé fordult, és meglátta a Csókát, aki már igazán öreg volt, és teljesen fehérek voltak a bodrai:

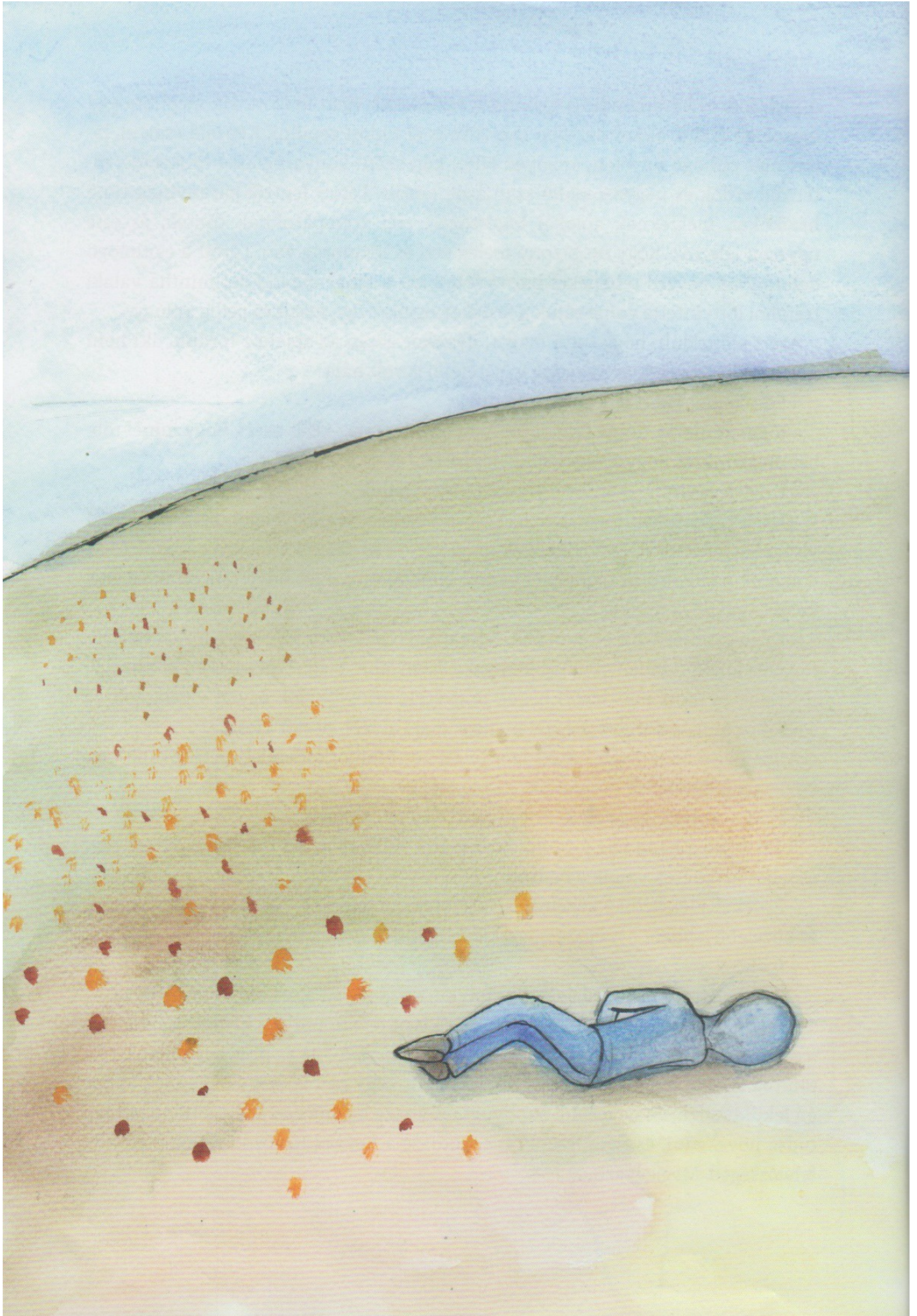
– Érdekel a lenti világ közelről is, te gyerek, jól hallom? – kérdezte hamiskásan, és közelebb lebbent a megszeppent kicsi csókhöz, aki halkán így válaszolt:

– Igen.

– Apád pedig nem enged, igaz-e? – folytatta az öreg a bajsza alatt mosolyogva.

– Igaz – válaszolta a kicsi csók, most már kicsit felbátorodva a kíváncsiságtól.

– Az én apám is ilyen volt annak idején, szó se róla – és az öreg egy pillanatra a múltba révedt, majd folytatta. – No, ha biztos vagy benne, hogy lemennél, akkor én leküldhetlek, de ne feledd: napnyugtára vissza kell térned, mert különben nem tudsz növekedni, és nem lesz, ki megöntözzé a hozzád tartozó mezőket! Ez a te felelősséged. Megjegyezted?

– Megjegyeztem. Napnyugta! – felelte a kis felhő izgatottan, és már a fodrai sem lógtak olyan búsán.

– Ezt figyeld! – rikkantott az öreg, és ezzel összecsapta a sarkantyúit, a kis felhő pedig hirtelenjében elaludt.

Kinyitotta a szemét és a megszokott kék ég volt előtte. Biztos megtréfálta a ravasz kék vén felhő, de aztán oldalra fordította a fejét, és észrevette, hogy friss zöld fűben fekszik, sárga virágokkal borított réten. Izgága bogarak seregei zümmögtek, a nyári mező pedig zsongott a sok picike élet buzgalmától. Felült, és érezte, hogy valami csiklandozza.

Egy apró, fényesen csillogó hangya szaladt végig a nyakán, onnan lerohant a kezére, majd nagy meglepetésére megszólította:

– Te ott! Azonnal emeld fel a fenekedet, ráültél a hangyaboly szélére! Épp ráültél Hangya Hügyüre, aki már eddig is ügyefogyott volt! El sem tudom képzelni, mi lesz ezután!

A kis felhő, aki immár kisfiú volt, felugrott, és valóban ott volt alatta Hangya Hügyü, aki felpattant, megrázta a fejét, majd kicsit inogva, de tovarobogott, csak épp a szájából kiesett morzsa nélkül.

A látóhatáron büszke templomtorony emelkedett ki a házak közül. Fentről sokat látta már. A fiú végignézett magán. Egyszerű világoskék öltözete volt, vékony karjai és drapp vászoncipője, ami mintha jelezte volna, hogy a Földre került. Elindult a falu felé vezető úton a sűrű fűben, majd talált egy földutat, amit szekerek és kerékpárok jártak ki. Hét ágra sütött a nap. Megszemlélte magát egy nagyobb pocsolyában, beletúrt világoskék fűrtjeibe, megnézte hosszúkás orrát. Tényleg kisfiú lett!

– Ne takard el a napot, te fiú! – szólt egy recsegő hang.

A kisfiú felnézett. Egy kövér varangyos béka terpeszkedett a pocsolyában. A bőre zöld és ragyás, a nyaka helyett pedig tekintélyes tokája volt. Gőgösen, sűrűn pislogva nézett nagy, sárga szemével. A fiú megijedt és elszaladt a földúton. A béka lebegett tovább, és felbátorodva utána kiáltott:

– Ez az! Ez az! Fuss csak el! Én Brekkencs Béla vagyok, a leghatalmasabb béka a környéken! – és ezzel elégedetten brekegett egy nagyot a nevéhez méltóan, majd szemét lecsukva napfürdőzött tovább. Persze előbb azért nagy bátran körbenézett, nincs-e gólya a közelben.

A kisiú a falu határára érkezett. Ámulva nézte a házikókat, a rozoga szekereket és az út mentén kérődző teheneket. Egy kis termetű pulikutya vigyázott rájuk, akit csak Puli Pál néven ismertek a környéken. Leginkább úgy nézett ki, mint egy fekete felmosórongy és a kelleténél többet ugrálva látta el feladatát, miközben a szeme csak néha csillant ki sűrű szőre alól.

Az utca szélén, a házak előtt egy fűvel benőtt árok húzódott, benne egy szőke kislány guggolt. A fiú odaállt az árok tetejére és kíváncsian nézte. A lány hátrafordult, és a naptól hunyorogva kérdezte:

– Hát te ki vagy és miért bámulsz?

– Én csak nézem, hogy mit csinálsz – válaszolt a fiú csendesen.

– Mi a neved?

– A nevem? Én felhő vagyok.

– Az nem is név, hogy Felhő! Te fiú vagy. És nézzenek oda, milyen világoskék a hajad! Felhőfiú! Ez legyen a neved, ha más nincs – kacagott fel a lány.

– Felhőfiú a nevem – mosolygott a kisiú is – és téged hogy hívnak? – kérdezett vissza.

– Panka vagyok.

– Mit keresel az árokban?

– Gyíkot szeretnék fogni – válaszolta a lány, tovább keresgélve a fűben.

– Miért akarod megfogni?

– Hát csak úgy. Segítesz?

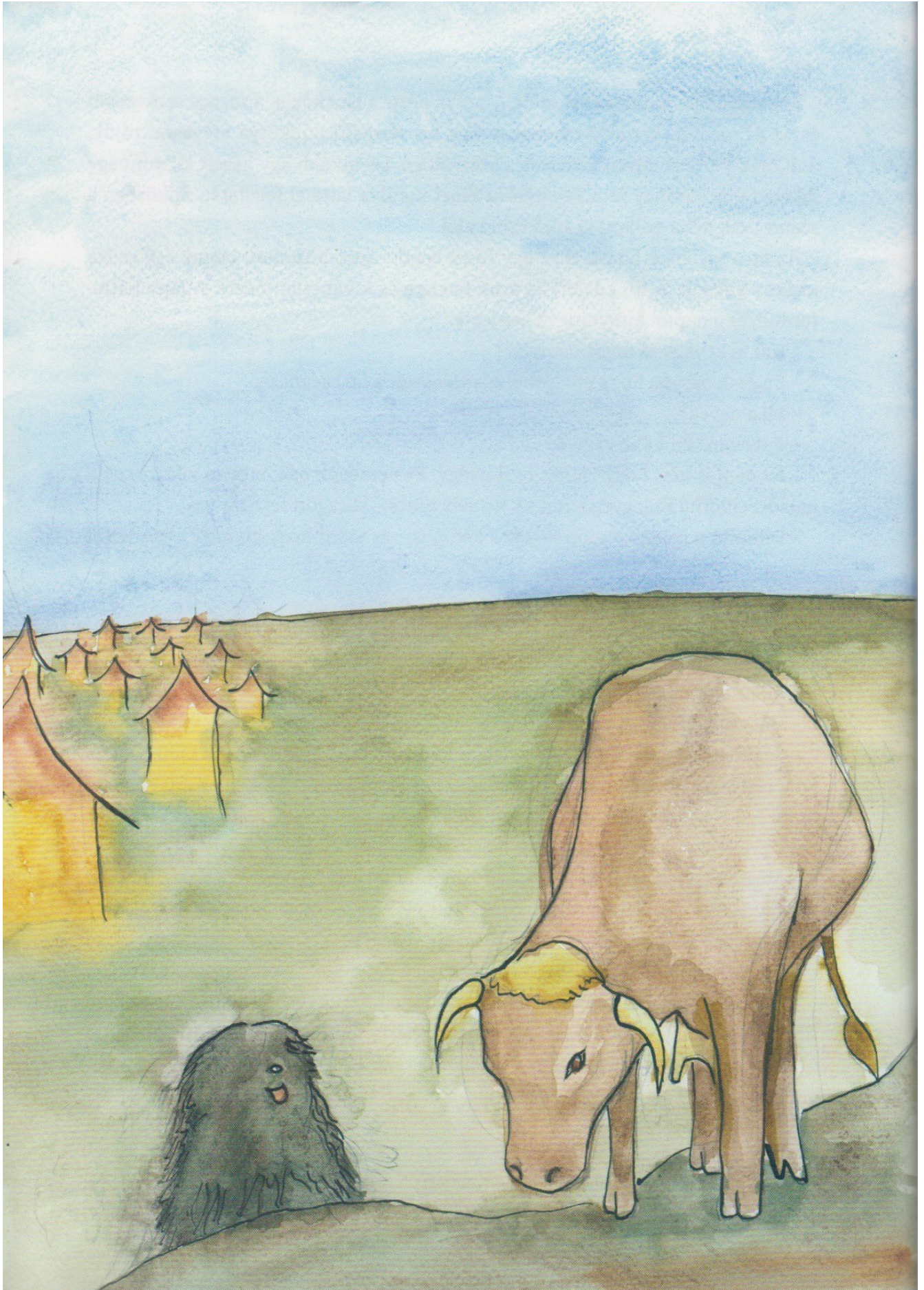
– Segíthetek – ezzel Felhőfiú leguggolt Panka mellé. Egy ürge gyík kidugta a fejét a résből, majd villámgyorsan szaladni kezdett a fűszálak között. A fiú elkapta, ám szegény gyíknak letörött a farka.

– Ügyes vagy! – ujjongott Panka.

– Most nézzétek, letörött a farkam! – horkant fel a gyík mérgesen – Én, Illó Gyuszi, így jártam, pedig apám, aki birodalmi gyík volt, intett, hogy vigyázzak magamra, erre tessék!

– Ne haragudj Illó Gyuszi! Mi lesz most veled?

– Kisebb lesz, de visszanyom, csak eresztek el! – morgott a gyík – Most aztán hogy kerülök így a menyasszonyom színe elé?! – puffogott tovább, miközben a gyerekek elengedték. Egy pillanat múlva már el is tűnt a repedésben, ahonnan előbújt.

A délutánt együtt töltötte a két gyerek. A kislány megmutatta a házuk udvarát, ahol két tyúk sétálgatott peckesen, oldalra fordított fejjel méregetve a jövevényt. Az egyikük, Kot Kata a kövérebb, a másik a kopasz nyakú, sovány Kot Klotild, aki állítólag összekapott az öreg házőrző vizslával, Vizslató Viktorral. Addig szemtelenkedett egyszer a sovány tyúk, mígnem a felbőszült kutya elkapta, és körbevitte az udvarban. Így lett hát kopasz a madár nyaka. Panka megmutatta kedvencét, Röfinát, a kis lánymalacot, akit édesapja nemrégiben hozott a házhoz.

– Vakarjátok meg a hátamat, naaaaa! – kiabált Röfina követelőzően, apró barna szemével kérlelve a gyerekeket. Megsimogatták a kismalacot, aki az ólajtóhoz dőlve jólesően rőfögött a kényeztetéstől.

A délután eltelt annak rendje és módja szerint, a gyerekek játszottak, szaladtak a végtelennek tűnő mezőkben. Megnézték a falu határában ágaskodó gémeskutat, mely recsegve adott nekik hús vizet. A fiú néha szomorkásan felnézett az égbolton ereszkedő napra.

Miközben a két gyerek szaladgálás közben épp egy árkot ugrott át, az alacsony fűben egy lapos teknőst vettek észre. Mindketten megtorpantak, és kíváncsian szemlélték a végtelenül lassan haladó állatot.

– Na, ti meg mit báméskodtok? – kérdezte nyugodt hangon a páncélos.

– Olyan lassan mész! – mondták a gyerekek szinte egyszerre.

A teknős egészen kidugta a fejét. Barátságosan végignézte őket, majd így szólt:

– Ha rohannék, aligha lenne időm meglátni a sok szépséget, ami körülvesz minket.

A gyerekek körbenéztek.

– Mire gondolsz? – kérdezték.

A teknős lassan körbefordult.

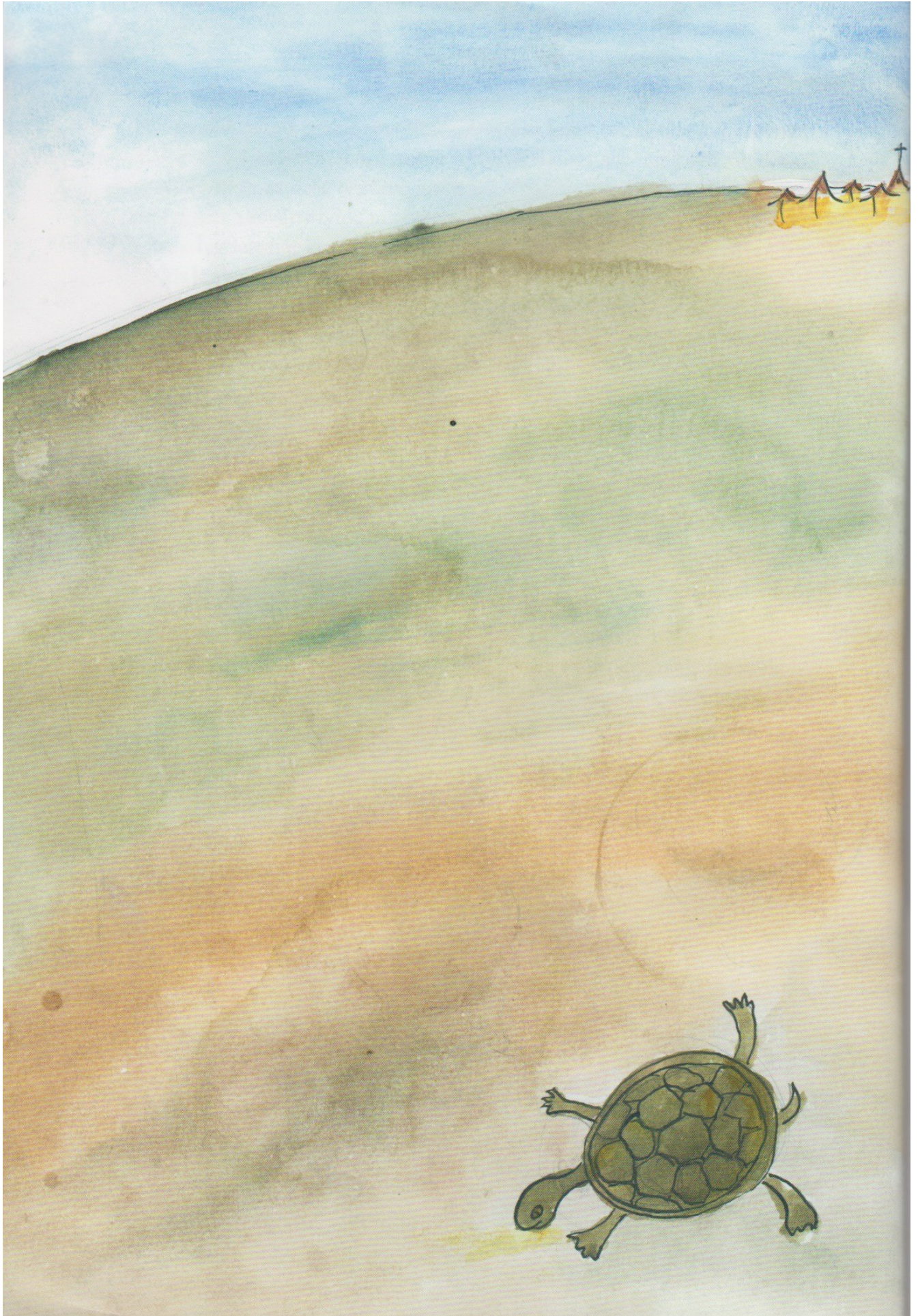
– A végtelen csendre, a kecsesen lengedező falevelekre, a békésen csordogáló patakra, amelyben megannyi élet talál otthonra. Még az öreg, rusnya csukában is megvan a szépség, ami a kanyarban lapul, a bedőlt tölgyfa gyökerei között. Még neki is megvan a helye ebben a szép világban.

A gyerekek ámulva néztek a teknős után, amint az mondandóját befejezve komótosan tovamászott.

A naplemente a falu határában érte őket a dombon, az idős tölgyfa tövében, amire sokan véstek rá valamilyen feliratot, többnyire a szerelmük nevét. Némely régebbi írás már olvashatatlanra dagadt a fa növekedésével. Ők is bevésték a nevüket. Felhőfiú megfogta Panka kezét, és a szemébe nézett.

– Itt a naplemente, vissza kell mennem oda fel, ahová tartozom.

– Nem maradhatsz még egy kicsit? Csak egy napot? – kérdezte a lány könnyezve és alig hallhatóan, majd behunyta a szemét.

– Ezt a sok mindent körülöttünk nekem kell megöntözni. Rám várnak.

Felhőfiú elengedte Panka kezét, és felállt. A kislány kinyitotta a szemét a mozdulatra, de a fiú már nem volt mellette.

Panka otthon bánatosan nézett ki az ablakon a felhőket nézve, nap mint nap. Egyszer aztán eleredt az eső, öntözni kezdte a szomjazó fákat, a virágokat, a termést. A falusiak örvendeztek, Panka pedig kiszaladt a mezőre, és arcát az ég felé fordítva, csukott szemmel hagyta, hogy végiggördüljenek rajta az esőcseppek.

Vége

Tartalom

Felhőfiú	5
Bálnamese	21
Két tulipán	45
A teherautó	65
A vízbe esett tárgy	87
Az úrhajó	99
A vendéglő.....	115

– Igaz, ami igaz! Ugy tűnik egymáshoz valók. Jó szemed van – helyezett Gyuri bácsi. – Aztán az idő majd eldönti, hogy valóban így van-e.

Mindhárman megkönnyebbülten nevettek fel.

Igy esett hát, hogy Kalmánfy Dezső Rozi kőzbenjárásával, egy kicsit a véletlennek is köszönhetően megtalálta az asszonyt, akit keresett. Minden eddigit felülmúló, pompázatos lakodalmat esztendőig beszélték az emberek ország-szerte. Látszólag mindenki boldog volt, akiket hajó gyerekeik zivaja röhögte be. És hogy mi lett Gyuri bácsival, a lányával és a koldusasszonnyal? Újra megnyitották a vendéglőt és immár Kalmánfy úr sem görögített akadályt az útjára. Gyuri bácsi és Rozi pedig egymásba szerettek. Hamarosan ők is esztak egy lakodalmat, ami persze sokkal szerényebb volt, mint az országos.

– Így volt ez szép házuk! Nem vagyunk mi már fiatalok – mondogattak boldogan.

Judit is megtalálta életre szerelmét egy hozzávaló, falubéli leány személyében. Ők is összeházasodtak szép házzal, építettek maguknak és hamarosan nekik is gyönyörű gyermekeik születtek. Az egyik már olyannyira hasonlított Gyuri bácsira, hogy szülei a nagypapja után nevezték el, aki dörzsölgette is a tenyerét.

– Megvan, ki a nagyapja vendéglőjében – mondta Gyuri bácsi. – Még a tábla sem kell lecserélni! – örvendezett.

A többiek csak mosolyogtak ezen.

– Jó sokáig koldogtam arra-várra, hogy az a vendéglő megmaradjon. Persze, ha majd ő is ezt akarja! – mondta ilyenkor Judit lelkes apjára nézve.

– Már csak pár hónapra van még – kacintott Gyuri bácsi, és nap mint nap újult erővel fogadta vendégeit.

Készült az Underground Kiadó és Terjesztő Kft. támogatásával, magánkiadásban.

2015

A kötet megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap Igazgatósága támogatta.

© Tölgyesi Norbert

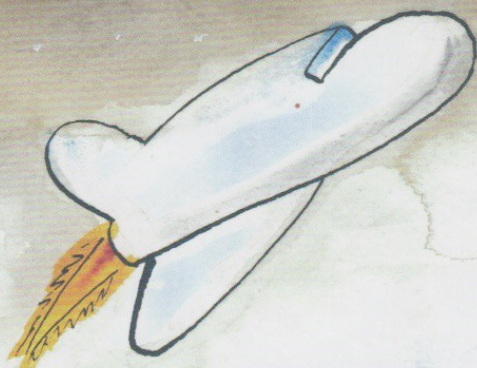
felhofiu.hu

Illusztrálta és a borítót rajzolta: Tölgyesi Norbert

undergroundkiado.hu

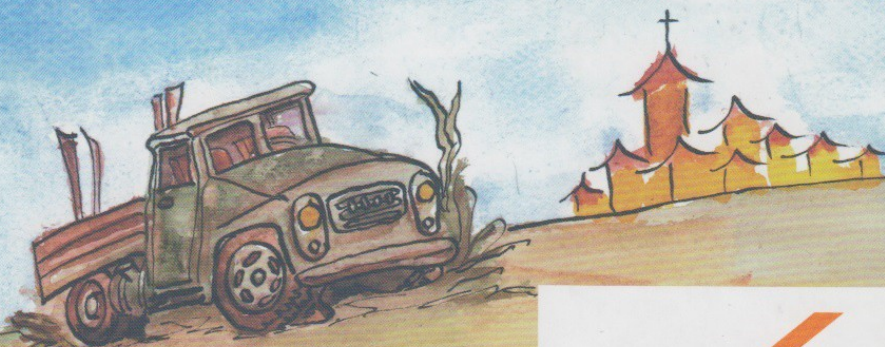
Borítóterv: Rudolf Elisabeth liziart@undergroundkiado.hu

ISBN 978-963-12-1796-4

Egy kíváncsi kis felhő a földre látogat. Egy fiú merész utazásra vállalkozik a tengerparton. Hogyan alakul két tulipán sorsa az élet körforgásában? Mire képes a távoli bolygón rekedt űrhajós, hogy hazajusson oda, ahová tartozik? Egy szegény család a nehézségek közepette is összetart. Mit jelent az, hogy az ember a párját keresi, és miért választja végül egy kicsi hal a magány helyett a társait?

Ezek a mesék az életről szólnak, amelyben nem történik mindig minden úgy, ahogyan szeretnénk. Mesebeli hőseinkhez hasonlóan a szépségek mellett nehézségekkel is szembe kell néznünk, így megtalálva helyünket a világban. A gyerekekkel együtt keressük a válaszokat a könyvben felmerülő, olykor nem is könnyű kérdésekre.

ISBN 978-963-12-1796-4

9 789631 217964 >

nka